

Bon dia, honorable consellera, Director dels serveis territorials, professorat, famílies i companys,

em dic Delia Moya i actualment estic cursant 1r d'ESO en aquest institut. Jo he estudiat primària a l'escola Carme Guasch, que justament també és un centre construït amb mòduls prefabricats. Per tant, mai he estudiat en un edifici de veritat.

Ara us exposaré la meva curta experiència del pas per l'institut, però llarga, aprenent en mòduls prefabricats, altrament més coneguts com a barracons: primer de tot, us he de dir que les condicions no són òptimes; a l'hivern es veuen alumnes amb jaqueta a classe, i fins i tot alguns amb mantes. A l'estiu patim una calor insuportable que fa que perdís la concentració..., i parlant de la concentració, com que les parets són com de fullola, se sent tot, sense que alcin el volum els de la classe del costat. De vegades, estic més pendent del que diu el professor de l'altra classe que del que s'està fent a l'aula. I no parlem de fer exàmens mentre al costat fan música, o simplement xerren alt...

Això té un nom, que és "contaminació acústica". No em toca a mi de parlar-vos sobre com afecta a l'aprenentatge, però hi ha nombrosos estudis fets a Catalunya que avaluen els riscos de l'exposició constant al soroll, a l'hora de posar-nos a treballar.

Sabem que les comparacions són odioses, però, per normativa, els centres han de tenir instal·lacions que no tenim aquí. Per exemple, sales de reunions, sales d'actes, aules polivalent, gimnàs, aula de música, diferents laboratoris, diferents tallers, aules d'idiomes, i a on es fan activitats específiques. N'hi ha que tenen bar i tot! O quan fa fred o plou, per exemple, que quan passem pel passadís ens cau aigua.

No ens volem comparar amb edificis punters o elitistes, només demanem un centre públic amb condicions, que quan tornem de Nadal no hàgim d'anar-nos-en a casa perquè no hi ha llum, ni internet, ni calefacció. Jo crec que tot això no hauria de passar. Encara que ens hi hem acostumat, necessitem un edifici perquè seria molt millor per aprendre i gaudir de l'institut. Jo ja he estat nou anys estudiant en aquestes condicions i us puc dir amb seguretat que no és gens agradable.

Consellera, necessitem la seva ajuda perquè el nostre edifici sigui una realitat al més aviat possible. Fa vint-i-cinc anys que esperem, des que es va engegar la plataforma pro institut, i ja és massa. Som alumnes que volem aprendre, que tenim ganes de fer grans coses, i un institut digne és el primer pas per aconseguir-ho.

Els joves i els infants de Vilafant i pobles adscrits que vindran es mereixen estudiar en un edifici.

Moltíssimes gràcies per venir i escoltar-nos.

Delia Moya

Alumna representant de 1r d'ESO

Benvolguts,

Honorable consellera, il·lustre director dels Serveis Territorials de Girona Sr. Miquel Marcé, membres de la comunitat educativa (AFA, PAS i professorat) i totes les persones que ens acompanyeu avui.

Soc la Judit Oriol, alumna de 2n de Batxillerat. Avui ens trobem per parlar d'una qüestió que ens afecta a tots i totes, però especialment a nosaltres, els alumnes, que som els que vivim la realitat del nostre institut cada dia. Un institut que, des de fa massa temps, estem lluitant perquè ens el construeixin. I és que, quan parlem d'educació, hem de parlar de futur, de qualitat i de les condicions en què es forma la societat.

El juny del 2019, quan encara la meva generació no havíem ni entrat al centre, es va celebrar el desè aniversari de l'institut, fent un acte reivindicatiu i col·locant la primera pedra. Recordo la motivació de tots els assistents veient com els actes d'aquell dia semblava que havien servit d'alguna cosa i vàrem començar a veure la llum al final del túnel que, a mesura que passen els anys, es va fent més llarg, llarg i llarg. Tan llarg que ja fa setze anys que convivim en aquests mòduls, però l'institut es reclamava des de finals dels 90 del segle passat, a través de la Plataforma Proinstitut de Vilafant que van iniciar la Consol Cantenys com a alcaldessa i la Carme Gifre com a representant dels pares. I no us penseu que fossin uns mòduls nous, acabats de fabricar, sinó que ja venien reciclats d'altres centres, eren de segona mà. I com és evident, amb el pas del temps s'han anat fent malbé, tal i com ha esmentat la meva companya. Per no parlar de la xarxa d'internet, l'electricitat... que a la mínima que fa un xic de tramuntana o plou una mica (encara que estiguem en sequera), se'n van totes les instal·lacions en orris, i llavors estem tot el dia pendents de si podrem fer classe normal o l'hauréu d'adaptar a les circumstàncies d'aquell dia.

Amb el transcurs del temps se'ns han anat donant llargues de l'estil de: "ara falta un paper" i quan es té aquell paper, "ai és que ara, ens falta aquell altre"... pensem que això s'ha d'acabar, eh que tothom cada final de mes paga impostos que després serveixen per a millorar coses? Doncs no veiem que vagin destinats a aquest projecte que fa tants anys que esperem.

La meva generació fa sis anys vàrem entrar en aquest centre i enguany ja en marxem. Entràvem molt il·lusionats d'un dia poder fer classe en condicions decents, és a dir en un edifici de totxanes. Tenim la dita de "Vilafant, mare de pobles", ja que on s'és vist que un poble pioner a fer rajols encara no pugui tenir un institut amb cara i ulls?

No demanem res impossible. Només volem el que és just i necessari: un espai digne per aprendre, créixer i somiar amb un futur millor. Perquè l'educació és molt més que un dret; és la base de tot el que podem arribar a ser.

Moltes gràcies!

Judit Oriol
Alumna representant de 2n de Batxillerat